

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania M. K. J.
przeciwko W. w O.
o prawo do wojskowej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację M. K. J. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 18 grudnia 2014 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji W. w O. z dnia 27 marca 2013 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do wojskowej renty inwalidzkiej. Ubezpieczona domagała się zaliczenia do II grupy inwalidów jako następstwa choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej albo renty inwalidzkiej III grupy w związku ze służbą wojskową na stałe. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu Okręgowego i przyjął za własne stwierdzenie o niespełnieniu przesłanek z art. 19 i 20 ust. 1-3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. 2016 r., poz. 1037) w związku z rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z 31 marca 2003 r. w sprawie

ustalenia wykazu chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej oraz chorób i schorzeń, które istniały przed powołaniem do służby wojskowej, lecz uległy pogorszeniu lub ujawniły się w czasie trwania służby wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby na określonych stanowiskach (Dz.U. z 2003 r. Nr 62, poz. 567 ze zm.). Zważył, że ubezpieczona pełniła wojskową na stanowiskach, na których nie stwierdzono warunków uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia ani na stanowiskach określonych jako stanowiska o szczególnych właściwościach. Biegli sądowi neurolog i chirurg-ortopeda orzekli, że stwierdzone u niej schorzenie - dyskopatia bez objawów klinicznych - nie pozostaje w związku ze służbą wojskową oraz nie uzasadnia inwalidztwa ani z ogólnego stanu zdrowia, ani w związku ze służbą wojskową.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia art. 19 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w związku z niezastosowaniem § 20 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 stycznia 2010 r. w sprawie orzekania o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz właściwości i trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach (Dz.U. Nr 15, poz. 80 ze zm.), „pomimo tego że ubezpieczona spełnia warunki do uznania jej za niezdolną do zawodowej służby wojskowej, co potwierdza zgromadzony w aktach materiał dowodowy”. Skarżąca zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania, „kwestionując ustalenie Sądu w zakresie prawidłowości i rzetelności sporządzonych przez lekarzy biegłych opinii oraz ich bezkrytyczne przyjęcie, gdy tymczasem przedstawiony stan faktyczny oraz przepisy prawa przeczą ich prawidłowości”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że jej zdolność do służby wojskowej „powinna być oceniana przez biegłych sądowych pod kątem przepisów Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 stycznia 2010 r. w sprawie orzekania o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz właściwości i trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach, tj. wykazu chorób lub ułomności uwzględnianych przy orzekaniu o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz do służby poza granicami państwa (...) w

poszczególnych rodzajach sił zbrojnych i rodzajach wojsk oraz na określonych stanowiskach służbowych - kolumna 4 grupa I". Podniosła, że proste zestawienie rozpoznanych schorzeń i chorób zawartych w opiniach biegłych sądowych, ich zaawansowanie i obraz kliniczny z poszczególnymi punktami z załącznika do w/w rozporządzenia prowadzi do wniosku, że powinna być uznana za niezdolną do pełnienia zawodowej służby wojskowej. Podkreśliła, że gdyby miała stanąć przed komisją lekarską, która miałaby orzekać o jej zdolności do służby wojskowej, komisja kierowałaby się kryteriami oceny kandydata na żołnierza zawodowego. Podniosła, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 listopada 2011 r., SK 29/11, zwrócił uwagę na możliwość ubiegania się przez osoby zwolnione ze służby o dostęp do niej na takich samych zasadach, jak inni kandydaci, oraz że oba te podmioty muszą mieć taką samą możliwość ubiegania się o przyjęcie do służby, a tym samym poddawane będą tym samym kryteriom zdrowotnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Podniesiona w skardze kasacyjnej teza o jej oczywistej zasadności, a więc zasadności ewidentnej, niewątpliwej i niewymagającej jakichkolwiek głębszych rozważań i analiz prawnych, nie znajduje potwierdzenia w odwołaniu się do rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 stycznia 2010 r. w sprawie orzekania o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz właściwości i trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach. Przepisy te nie obowiązują; zostały zastąpione przez rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 3 czerwca 2015 r. w sprawie orzekania o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz właściwości i trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach (Dz.U. z 2015 r., poz. 761), lecz przede wszystkim - jako wydane na podstawie art. 5 ust. 8 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej

żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1414 ze zm.) - nie odnoszą się w żadnym zakresie do materii regulowanej w wykonaniu upoważnienia dla Ministra Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia i ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego wynikającego z art. 20 ust. 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i członków ich rodzin. Całkowita niezdolność do służby wojskowej, o której mowa w art. 20 ust. 1 tej ustawy, nie pozostaje w związku definicyjnym z pojęciem zdolności fizycznej i psychicznej do pełnienia zawodowej służby wojskowej, o której mowa w art. 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Mylenie przez skarżącą tych pojęć nie wskazuje na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).